

התור אל אשנב ביקורת-הגבולות בגשר דמיה הודחל לאיטו ושרב כבד העיק על ישראלים ועל ערבים גם יחד. עמידתו הזקופה למדי ופיטפוטיו האינ-סופיים של צעיר ערבי שעמד באותו תור, משכו את תשומת-ליבם של קציני-הביטחון הישראליים. הוא הוכנס למשרד וחקירתו החלה. הצעיר הוא תושב שכם. לפני מספר חודשים עבר לבקר את משפחתו בעמאן — בהיותו בגיל המתאים גויס לגיון ה-ירדני, ומה עושה צעיר ערבי מהרגע בו הוא זוכה לכבוד הרם ללבוש את מדי הליגיון? הוא הולך להצטלם. ואת התמונה — מזכרת נצח — שמר הצעיר ב-ארנקו.

שם הן נמצאו עלידי חוקריו כבר בשלב-החקירה הראשון. החקירה התחילה להתחמם. כעבור כמה דקות נוספות הוברר כי החיל הטרי קיבל חופשה ראשונה מן הליגיון הירדני, ו-התכוון לנצלה כדי לבקר את משפחתו בגדה, וכדי להראות להם את תמונותיו החדשות. הדבר לא עלה בידו. את חופשתו הראשו-נה בילה הגיבור הטרי בכלא הישראלי — ועם בוקר הוחזר אל חבריו הליגיונרים ש-מעבר לגשר דמיה. הפליט אחד החילים שליחו: "מי יודע אם מחר זה יראה כל-כך מזור."

טירור

לא

מודה

באשמה

העיר שכם רואה את עצמה כבירתה הבלתי-רשמית של פלסטין. לא רק בגלל

פלסטין, תושבת-שכם, פאדוא טוקאן; מזכיר רת אירגון-הנשים בשכם; משפחת-בעלה של הנאשמת, הגהצן ממלון אינטרקונטיננטאל, היושב אף הוא בכלא; ועוד ועוד.

בשורה אחת ישבו שלושת הפרקליטים של הנאשמת: עורכי-הדין הישראליים פלי-ציה לאנגר, עלי ראפע וד"ר חנא אל-נאקרה. משפט זוטא. המשפט התחיל. כולם ציפו בקוצר-נשימה לתשובה הגורלית של עבלה: האם תודה? או לא תודה? האם תכיר? והיא לוחמת גאה של אירגוני-הטירור — או תתכחש?

האשה הצעירה והחכימנית קמה, הרצינה פנים, והצהירה בקול רם ותקיף: "לא מודה!"

אחריה קמה הפרקליטה, עורכת-הדין לאנגר. "אומנם טענו בעיתונות שכתב-האישום הוגש לי כדי שאוכל לדון בחומר, אך למעשה קיבלתי את החומר רק שלושה ימים לפני התחלת המשפט, היא טענה כי-תוקף."

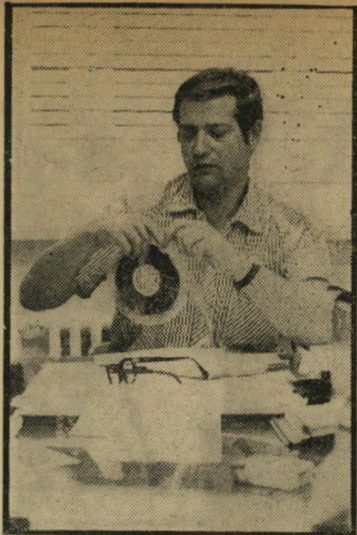
משום כך, הוסיפה, היא מבקשת דחיית המשפט. ובניתיים — היא מבקשת לשחרר את הנאשמת בערבותו של ראש עיריית-שכם, חמדי כנען, משום שהיא בהריון וסובלת מדימום, "כתוצאה מן העינויים בכלא, שעוד יסופר עליהם בהמשך הדיון ה-משפטי."

בית-הדין הצבאי שקל, דחה את תביעת-השיחרור, והסכים לדחות את המשך הדיון.

שיחה חופשית. או ביקשה הפרקלי-טה לערוך משפט-זוטא, ולהוכיח שעדותה של הנאשמת נלקחה ממנה, "תחת איומים, לחץ ועינויים בכלא."

בית-המשפט נענה לבקשת-ההגנה. או הוקלה במקצת האווירה, בבית-ה-משפט. מתחילים לשוחח עם הנאשמת ועם הפרקליטים. לצחק, אפילו. השוטר הצב-אית היפהפה השומרת על הנאשמת הלא-פחות נאה אינה מפריעה לאיש להתקרב אליה.

כתב העולם הזה, שנוכח במקום, ניגש לעבלה: "האם נכונים הפרטים שמסרה ה-

כך אבשלים את "היום הזה"

זין רק כל יומיים-שלושה. האספרות השנייה נראתה מעשית יותר. גם יגאל לוסין, האיש הקרוב ביותר בתוכ-נית לחגי, התחנן בפניו שישנה את דעתו. אך פינסקר לא ויתר. ובמועד הקבוע — ב-5 במאי 1968 — התחיל להישמע הסינאל המוסיקאלי, הבוקע עתה מדי ערב ממיליון בתים בישראל.

בשעות הבוקר המוקדמות מכינה מדי-כירת המערכת, ניבה הולמן העפולאית, את מה שנראה לה מעניין, הלכות מן ה-עיתונות היומית וממקורות אחרים. ב-8.30 מגיעים חברי-הצוות, ובראשם העורכים חגי פינסקר, ירון לונדון ויגאל לוסין.

הההה

אנשים ומאורעות בחדר החדשות

באותה שעה ממש מתכנסת גם מערכת תל-אביב בראשותם של אלימלך רם וגדעון לביארי — המתחלפים בתפקיד. מופיעה שם כתבת קול-ישראל לענייני משטרה, דליה יאירי, באים הכתבים האיווריים ואף כתבים חלקיים, המקבלים את שכרם לפי אורך-הקטע שהם מביאים לשידור. הוחלט, למשל, שמייק הולר יסע לפלסטין באל היין בראשון-לציון וישרר משם בהק-לטה חיה. צריך טועניין. "יש שם", טוענים. ב-9.30 נוצר קשר ראשון בין תל-אביב לירושלים. הנושאים התחילו להתגבש: נאום

לפני חודשים אחדים, היה קול-ישראל בעיקר נושא לבדיחה. שמעו את מהדורת-החדשות, את התוכנית לעקרת-הבית ואת מיצדי-הפיומונים.

וזהו, שבתות-טכנאים, שבתות-עובדים בכירים, סיכוכים עם מנהל בית-השידור, חנוך גיבתון, צנורה רעיונית וסתם שיעמום וניפוח העכירו את החיים על המוכשרים שבאנשי מערכת-החדשות של קול-ישראל. ר-במיוחד לאחד המוכשרים בהם, חגי פינסקר. פינסקר התהלך, זמן ממושך, עם הרעיון להקנות לראדיו הישראלי לא רק "עיתון" שמשדר מדי כמה שעות, — מעין יומון יבש — אלא גם מה שמקביל, בשידורי-ראדיו יומיים, לשבועון מודפס: מאגאזין יומיומי, המסכם את המאורעות ומראיין את האישים ביום-השידור.

כאשר עף גיבתון ובא שמואל אלמוג, ה-מנהל הצעיר והחדש של קול-ישראל, הציע פינסקר, הנחשב לאיש מספר 1 של מערכת-החדשות, את תוכניתו לאלמוג — אותו הכיר עוד מן הזמן ששניהם היו סתם קרייני קול-ישראל, בזמנם הפנוי מלימודיהם ה-אוניברסיטאיים — בתחילת דרכו של קול-ישראל. אלמוג שמע, קיבל, ומערכת היום הזה קמה בראשות טובי אנשי-החדשות.

★ ★ ★

הטלוויזיה מכה

לאז הונחתה על התוכנית מכה, שכימי-עט וחיסלה אותה באיבה. הטלוויזיה התי-חילה לפעול, יכבר בשלב ראשוני קיצצה באכזריות בין בחייה-השדרנים. חיים יבין, יורם רונן ואחרים העדיפו להתמודד עם ה-אתגר החזונית — ומערכת היום הזה נאל-צה להתחיל הכל מחדש.

היא עשתה זאת ללא היסוס, "אם כי לחגי רעד הפופיק", כפי שהתבטא אחד מ-עוזריו הקרובים. הוקמה מערכת ירושלמית לתוכנית, בראשותם של פינסקר, יגאל לוסין ויורם לונדון. בתל-אביב הוקמה מע-רכת מסייעת, שמטרתה — לכסות את כל ה-אירועים ברחבי הארץ. העיקר והחשוב ב-יותר היה — סדרים של תיקשורת.

אבל האפשרויות היו מוגבלות. שבועיים לפני התחלת המאגאזין, שעה שהטלוויזיה נטלה את טובי-הצוות, עמד חגי פינסקר בפני ביררה אכזרית: להתחיל הכל מחדש עם צוות מצומצם — או לשדר את המאגא-

"נערת-המוזודה" אי-ערמה בכית-המשפט

סמל לעיר

פרקליטה שלך, על עינויין בכלא? שאל את נערת-המוזודה. "אלמלא היית גבר הייתי מראה לך את הסימנים שעדיין נותרו על גופי מזה", ענתה האשה הצעירה.

דרכי-אדם

חיים

בשחור

סטניסלב גרסון טובניצקי רואה את החיים בשחור. מכיוון שהוא צייר — זהו גם הצבע השולט ביצירותיו.

הצייר, אב לחמישה ילדים שהגדול בהם משרת בצה"ל, מלא תרעומת על אותם ציירים צעירים הגורפים הון בעבור תמונות שאינן מביעות מאומה. "אינני אוהב שר-לסנים באמנות, כל אחד יכול לומר שהוא צייר מופשט, גם ילד. צייר צריך להיות קודם צייר באופן קלסי"

(המשך בעמוד 28)

מראינים את 'ארינג'

שהגיע לישראל בתום סיבוב-שיחות נוסף, הוא חייל לתוך המיקרופון אך דיבר מעט.